

nily, každá na vlastní nebezpečí. Pokud se poměr obou měn nezměnil, nemohlo dojít k změně ve výši nájemného placeného v Kč. Změna ta mohla nastat buď poklesem hodnoty Kč anebo poklesem hodnoty dolaru. Nebylo vůbec důvodu k přesvědčení, že by k změně mohlo dojít v době 1928 do 1934 jen poklesem hodnoty Kč. Mohlo jít jen o vnitřní přesvědčení, jež nemá právního účinku. Obě strany musily počítat s obojí možností. Počítala-li některá z nich s možností pouze jedinou, na příkl. žalobkyně jen s možností poklesu hodnoty Kč, činila tak na vlastní nebezpečí. Žalobkyně nebyla nucena dáti přednost cizí měně, a učinila-li dolarovou doložkou výši nájemného závislou na kursu dolaru, musí nésti toho důsledky. Právo výkladu smluv podle § 914 obč. zák. nejde tak daleko, by soud nemusil hledět k určitým a přesným smluvním ustanovením a by je vymýtil ze smlouvy jen proto, že nesplnil se předpoklad, za kterého byly smlouveny. Úmysl stran nesl se jen k tomu, učiniti výši nájemného závislou na hodnotě dolaru po příp. na poměru mezi dolarem a Kč. Další úmysl, který strany sledovaly tímto smluvním opatřením, je pohnutkou právně neúčinnou. Nezáleží proto na tom, že pohnutkou k doložce byla žalobkyni větší důvěra k dolaru než ke Kč, a z této větší důvěry plynoucí přesvědčení žalobkyně, že se tím nezmění skutečná hodnota nájemného. Nastal-li opak tohoto očekávání, není to důvodem, by doložka dolarová, žalobkyni nyní nepříznivá, byla uznána za neúčinnou. Podlehla-li žalobkyně jakémusi obecnému sice, ale nijak, jak budoucnost prokázala, důvodnému přesvědčení o stabilitě a lability příslušných měn, nelze toto její přesvědčení uznati za skutečnost zrušující účinnost dolarové doložky, t. j. platnost její jen pro případ poklesu hodnoty Kč. Doložka platí stejně pro obě strany a byla by účinná i proti druhé straně, kdyby byl nastal případ opačný.

Čís. 15519.

Prijatie zamestnanca do nového zamestnania nie je závislé od predloženia poisťeneckej legítimácie podľa vl. nar. č. 26/1930 Sb. z. a n., preto nárok, vznesený proti bývalému zamestnávateľovi na náhradu škody, ktorú zamestnanec odvodzuje z toho, že nemohol nastúpiť prácu u nového zamestnávateľa, lebo mu bývalý zamestnávateľ nevydal včas poisťeneckú legítimáciu, nie je po práve.

(Rozh. z 20. októbra 1936, Rv III 659/36.)

Žalobníci pri nastúpení služby u žalovanej strany odovzdali jej svoje poisťenecké legítimácie. Po skončení zamestnania 10. marca 1935 im žalovaná strana nevydala hneď poisťenecké legítimácie, ale až 10. mája 1935. — Žalobníci domáhajú sa žalobou na žalovanej strane náhrady škody 8 Kč denne na dobu od 10. marca 1935 do 10. mája 1935 na tom základe, že im nevydala včas poisťenecké legítimácie, lebo — ačkoľvek sa im naskytla príležitosť — bez poisťeneckých legítimácií nemohli na-

stúpiť prácu u nového zamestnavateľa. Súd prvej stolice žalobu zamietol. Odvolací súd rozsudok súdu prvej stolice zmenil a odsúdil žalovanú stranu zaplatiť každému žalobníkovi 280 Kč.

Najvyšší súd rozsudok odvolacieho súdu zmenil a obnovil rozsudok súdu I. stolice.

Dôvody:

Legitimácie poistencov boli zavedené vládny nariadením z 27. februára 1930 č. 26 Sb. z. a n. podľa § 21 a) zák. č. 221/1924 Sb. z. a n. Druhý odst. § 21 a) zák. č. 221/1924 Sb. z. a n. stanoví, že týchto legitimácií smie sa použiť len k záznamom o stavu poistenia osob, pre ktoré boli vystavené, a vládne nar. č. 26/1930 Sb. z. a n. uvádza v § 7, bode 3 výslovne, že zamestnavateľ je oprávnený, cieľom prevedenia zápisu dňa nastúpenia zamestnania, žiadať na zamestnancovi predloženie legitimácie teprv po vstúpení do zamestnania. V prípade, že zamestnanec nepredložil legitimáciu včas, pokračuje zamestnavateľ podľa predpisov § 7, bodu 4 cit. vlád. nar. Z týchto zákonných ustanovení jasne vyplýva, že prijatie žalobníkov do nového zamestnania nebolo odvislé od predloženia poisteneckých legitimácií. Nie je preto proti žalovanej strane vznesený nárok na náhradu škody, ktorá žalobníkom vznikla z toho, že nemohli nastúpiť prácu preto, že im žalovaná nevydala včas legitimácie, už z tohoto dôvodu po práve.

Čís. 15520.

I keď jde o exekuci vedenou proti veřejné obchodní společnosti na nemovitost jí knihovně připsanou, mají veřejní obchodní společníci nárok na výhody poskytované vládními nařízeními č. 251/35 a 77/36 Sb. z. a n. osobám nezaměstnaným.

(Rozh. ze dne 21. října 1936, R I 1037/36.)

Proti exekuci nucenou dražbou nemovitosti, vedenou proti veřejné obchodní společnosti firmě N. a spol., navrhla povinná odklad této exekuce podle zák. č. 34/34 Sb. z. a n. tvrdíc, že jest podle cit. zák. nezaměstnaná. Prvý soud návrhu nevyhověl. Rekursní soud uložil prvému soudu nové jednání a rozhodnutí.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nejde o formální otázku, zda s hlediska exekučního řádu (§§ 7 až 11 ex. ř.) se vede exekuce proti veřejné obchodní společnosti nebo proti jejímu veřejnému společníku Františku N. Jde tu jen o otázku, kterou jest řešiti s hlediska § 1, odst. 2 vlád. nař. č. 251/35 a § 12, odst. 2